Από το Συναξάρι - Η Υπαπαντή του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Φεβρουαρίου, 2022

2 Φεβρουαρίου

Όταν συμπληρώθηκαν οι σαράντα ημέρες που ο Μωσαϊκός Νόμος ορίζει για τον καθαρισμό της μητέρας ενός νεογέννητου (Λευ. 12:2-4), η Υπεραγία Θεοτόκος και ο Ιωσήφ ο Μνήστωρ οδήγησαν το θείο Βρέφος στην Ιερουσαλήμ για να Το παρουσιάσουν στον Κύριο. Κάθε πρωτότοκο αγόρι, ανήκοντας δικαιωματικά στον Κύριο (Εξ. 13:15), έπρεπε να Του αφιερωθεί στον Ναό και, κατά κάποιο τρόπο, να εξαγορασθεί με την θυσιαστική προσφορά ενός αμνού ενός έτους ή δύο τρυγονιών ή δύο περιστεριών, για τις φτωχές οικογένειες (Λευ. 12:8). Ο Κύριος του ουρανού και της γης και ο Νομοθέτης του λαού Του Ισραήλ, Αυτός που δεν ήλθε να καταλύσει τον Νόμο αλλά να τον πληρώσει (Ματθ. 5:17), προσλαμβάνοντας στην δική Του υπόσταση την εκ της παρακοής θνητή μας φύση, την αποκαθιστά με την έλευσή Του στον κόσμο, γινόμενος ο ίδιος υπάκουος σε όλα τα προστάγματα του Νόμου. Πηγή κάθε δωρεάς και κάθε χάριτος, γίνεται ο ταπεινότερος και ο πτωχότερος ανάμεσά μας. Υποτάσσεται στον Νόμο, που Εκείνος μας έδωσε και που εμείς οι άνθρωποι δεν έχουμε παύσει να παραβιάζουμε, δείχνοντάς μας με τον τρόπο αυτό, ότι η υπακοή είναι η οδός της συμφιλίωσής μας με τον Θεό. Παρόλο που μήτε Εκείνος μήτε η άμωμη Μητέρα Του είχαν ανάγκη καθαρισμού, την όγδοη ημέρα υπέβαλε την σάρκα Του στην περιτομή και περίμενε κατόπιν στην Βηθλεέμ να περάσει το καθορισμένο διάστημα για να παρουσιάσει στον Ναό της δόξης Του αυτό το Σώμα που προσέλαβε για να το καταστήσει νέον, τέλειο Ναό της θεότητάς Του. Αυτός, ο απρόσιτος και απερινόητος Θεός, συγκαταβαίνει να ανταλλαγεί με την προσφορά των πτωχών: τα περιστέρια και τα τρυγόνια, χαρακτηριστικά σύμβολα της αγνότητος, της ειρήνης και της αθωότητος που ο φιλάνθρωπος Σωτήρ ήλθε στον κόσμο για να μας φέρει.

Φθάνοντας στον Ναό, τους υποδέχθηκε ο αρχιερέας Ζαχαρίας, πατέρας του αγίου Ιωάννη του Προδρόμου, ο οποίος απρόσμενα οδήγησε την Θεοτόκο στον τόπο τον προορισμένο για τις παρθένες. Την στιγμή εκείνη, έφθασε στον Ναό και ένας άνθρωπος ονόματι Συμεών. Δίκαιος και ευλαβής τηρητής των εντολών του Θεού, περίμενε εδώ και πάρα πολλά χρόνια την εκπλήρωση της προφητείας που του είχε εμπνεύσει από παλιά το Άγιο Πνεύμα: ότι δηλαδή δεν θα πέθαινε πριν δει και αγγίξει τον Σωτήρα Χριστό. Ο γέροντας αυτός, που στο πρόσωπό του εικονιζόταν η απ' αιώνος προσδοκία του Ισραήλ, έτεινε τότε τους βραχίονές του, με τα χέρια του καλυμμένα από τις πτυχές του ιματίου του, για να δεχθεί τον Σωτήρα, όπως επί ενός χερουβικού θρόνου, και ευχαριστώντας τον Θεό είπε: «*Νυν απολύεις τον δούλον Σου, Δέσποτα, κατά το ρήμα Σου εν ειρήνη· ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν Σου*» (Λουκ. 2:29). Η Διαθήκη του Ισραήλ, που ακυρώθηκε διά της παρουσίας του Χριστού, και ο σκοτεινός Νόμος ζητούσαν, διά μέσου του πρεσβύτου Συμεών, να αποσυρθούν μπροστά στο φως της Χάριτος. Ο γέροντας αυτός, βλέποντας και αγγίζοντας τον Σωτήρα που είχαν αναγγείλει και προετοιμάσει οι Δίκαιοι και οι Προφήτες από αιώνες, μπορούσε πια να ζητήσει με παρρησία από τον Θεό να τον λυτρώσει από τα δεσμά της σαρκός και της φθοράς, για να κάνει τόπο στην αιώνια νεότητα της Εκκλησίας. Ανήγγελλε έτσι επισήμως την κατάργηση των προτυπώσεων και απήγγελε την έσχατη προφητεία όσον αφορά τον Σωτήρα, προλέγοντας στην Μητέρα Του, ότι το Πάθος Του και η ζωοποιός Ανάστασή Του θα είναι σημείο αντιλεγόμενο και θα επιφέρει την πτώση των ασεβών και την ύψωση όσων θα πιστέψουν εις Αυτόν (Λουκ. 2:34-35).

Μια γυναίκα ονόματι Άννα, από την φυλή Ασήρ –προχωρημένης ηλικίας και γνωστή σε όσους σύχναζαν στον Ναό, γιατί μετά από επτά χρόνια γάμου είχε χηρεύσει και έκτοτε υπηρετούσε εκεί διαρκώς τον Θεό αναμένοντας την έλευση του Μεσσία με νηστεία και προσευχή– προχώρησε και αυτή προς το Παιδίον και άρχισε να δοξάζει τον Θεό αναγγέλλοντας σε όλους την λύτρωση του Ισραήλ.

Οι παρευρισκόμενοι φαρισαίοι, ακούγοντας τέτοιες αποκαλύψεις και έξαλλοι που έβλεπαν την Μαρία μεταξύ των παρθένων, έσπευσαν να αναφέρουν τα συμβάντα στον βασιλιά Ηρώδη. Εκείνος κατάλαβε ότι το παιδί πρέπει να ήταν ο νέος βασιλέας για τον οποίον του είχαν κάνει λόγο οι Μάγοι που είχαν ακολουθήσει το αστέρι από

την Ανατολή και έστειλε αμέσως στρατιώτες να το θανατώσουν. Προειδοποιημένοι εγκαίρως η Μαρία και ο Ιωσήφ, άφησαν την πόλη και κατέφυγαν στην Αίγυπτο, οδηγημένοι από Άγγελο Κυρίου. Κατά την παράδοση, δεν επέστρεψαν παρά μετά από δύο χρόνια στην Ναζαρέτ της Γαλιλαίας. Και το παιδί μεγάλωνε ήσυχα, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για την δημόσια αποστολή Του.

Η εορτή αυτή της **Υπαπαντής του Κυρίου** –ή του Εξαγνισμού της Θεοτόκου, όπως ονομάζεται στην Δύση– ήταν γνωστή από τον 4ο αιώνα στα Ιεροσόλυμα, όπου εορταζόταν στις 14 Φεβρουαρίου για να συμπίπτει με την τεσσαρακοστή ημέρα από την Γέννηση του Χριστού που εορταζόταν τότε στις 6 Ιανουαρίου. Εισήχθη στην Κωνσταντινούπολη από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό το 542 και κατατάχθηκε τότε μεταξύ των δεσποτικών εορτών.

(Από το βιβλίο: "Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας", υπό Ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου. Τόμος έκτος, Φεβρουάριος. Εκδόσεις "Ίνδικος")

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*